

CSEHY ZOLTÁN

Latens Ady-polémiák

I.

Mért ez a pontosság, mely követi mondatról mondatra a test vonalait, és úgy tesz, mintha nem ismerné az érzékiséget. Pedig dugásra vágjuk, az írás mindig dugásra vágjuk, hogy legyen teste, és átléphess belé, a világába, mely hiteles, sajtóbb, erotikusabb, és velejéig romlott. És itt kell a fényképezőgép, a nyelv, előkapni valami sötét helyről, és megvillantani a valóságot, hogy látsszon, világosan látsszon, ki tartja, ki vezeti a tollat a körberajzolt test körül.

II.

A verbális katasztrófát levezényelte, a hadihajó lemerült, robbant minden, és az F tökéletesen szólalt meg a pohár karimáján, és a nagyherceg vízbe dőglött, a hamvakat meg felnyalta a szél, és menekültek is voltak, a kórus, igen, kórusnak muszáj lenni, ebben a reménytelen korban a kórus a legfontosabb. Bárki átülhet hozzájuk a mentőcsónakba.

III.

Hogy magyarázzam meg, ezt nem lehet megmagyarázni, csak van, az emberben egyszer csak ott van, mint hot dogban a virsli, valami körül is veszi, valami csatakos, sárga vagy vörös, és kissé kilóg, idomtalan és gusztustalan, szalvétával kell megfogni.

IV.

És a hold lemegy vagy feljön egy antik égre, és a Göncölszekér rúdja is ott van vizuálisan egy antik vers horizontján, a görög szavakban, melyeket betegesen szeretek,

a görög szavak szépek, elevenek és tiszták,
ünnepi használatra valók, hangos szavalásra,
vedlésre, határtalan hazátlanságra,
a halottak ajkára, akik előtt tárva-nyitva áll
az egész világ.

V.

Nekem, ó istenem, mikor lesz
nagy, üveg íróasztalom, alatta
képek, mondjuk Thomas Mann, Ady vagy Dante.
Hogy megdöntsek rajta valakit vagy hagyjam,
hogy meztelenül
felkínálkozzon. És a lámpát ne lehessen lekapcsolni,
azt kérem még, édes jó istenem,
hogy a lámpát, ne lehessen, ne kelljen,
egyáltalán ne kelljen lekapcsolni.